

Lera o după-amiază caldă de vară, iar Hotelul Warren hoinărea cu picioarele sale enorme de la un sat la altul. Sunetele pașilor săi erau destul de zgomo-toase încât să fie auzite de la kilometri distanță, dar Warren al XIII-lea de abia le remarca; huruitul asurzitor devenise pentru el la fel de mângâietor și familiar ca ticăitul blând al unui ceas cu pendul.

Warren se sui pe acoperișul hotelului ca să bată în cuie o țiglă desprinsă. Cei șase corbi care trăiau în căsuța de păsări de pe acoperiș își scoaseră capetele prin deschizături, croncănind după mâncare. Warren lăsă jos ciocanul și scoase din buzunar un carnețel. Ținea mereu câteva felii de brânză între pagini și le aruncă pe toate păsărilor, care începură imediat să se certe pe bucăți.

„Împărțiți mâncarea! Este destulă pentru toate“, le dojeni Warren.

Corbii erau leneși și nu păraseau căsuța să își caute singuri hrana, dar pe Warren nu îl deranja asta. Îi făcea plăcere să aibă grijă de fiecare oaspete, chiar și de cei cu pene.

În timp ce păsările mâncau, băiatul se sprijini de horn și se uită prin carnețel. Avea paginile pline cu desene în cărbune: mângălituri cu prietenii și familia la hotel, precum și schițe cu peisajele extraordinare văzute în călătoriile sale. Însă Warren nu avea azi timp de desenat; erau multe alte probleme care-i cereau atenția. Căută o pagină curată și începu să facă o listă lungă cu ce trebuia rezolvat, în urma apelurilor primite în acea dimineață la recepție:

Deși era foarte ocupat, Warren nu se plângea. De fapt, se simțea cel mai norocos băiat din lume. Conducea primul — și singurul — hotel mobil din lume, și avea atât de mult succes, încât toate camerele erau ocupate! În plus, hotelul producea atât de mulți bani, că Warren putea, în sfârșit, să facă câteva îmbunătățiri foarte necesare structurii învechite. Amenajase o cameră cu geamuri panoramice pentru ca oaspeții să se

bucure de peisaje pe măsură ce hotelul se deplasa. De asemenea, montase un geam mare în camera de comandă, așa că nu mai era necesar să se bazeze pe periscopul minuscul pentru a se orienta.

Poate cea mai importantă îmbunătățire era o particularitate ascunsă pe care Warren o descoperise în camera de comandă. Unul dintre strămoșii lui, Warren al II-lea, avusese câțiva ași ascunși în mânecă atunci când proiectase hotelul mobil, incluzând și o funcție de pilot automat. Opțiunea garanta că hotelul își continua traseul conștiincios, respectând exact coordonatele furnizate de Warren în fiecare dimineață. Când seta hotelul pe pilot automat, Warren nu mai trebuia să conducă toată ziua. Avea timp să hoinărească, să socializeze cu oaspeții, să urce pe acoperiș ca să repare țiglele desprinse și să facă liste cu sarcini.

Deodată, gândurile lui Warren fură întrerupte de sunetul exploziei unui motor și de un claxon. Se așeză în patru labe și se apropie de marginea acoperișului. Dede-subt, un automobil cu aspect ciudat se deplasa periculos printre picioarele uriașe ale hotelului. Avea roți supradimensionate și era vopsit în culori țipătoare. Era înțesat cu lăzi, bagaje și carafe.

Pe laterale erau litere dichisite, răsucite, care vesteau:

Mașina continua să claxoneze în timp ce făcea slalom printre picioarele hotelului. „Atenție!“ strigă Warren, cu toate că își dădea seama că avertismentul era inutil; mașina depășise deja hotelul și se îndepărtase de drumul principal, luând-o pe un drumeag prăfuit și îngust care ducea direct spre Pădurea-cea-rea. Warren privi în urma ei până când mașina dispăru, întrebându-se de ce s-ar duce cineva în Pădurea-cea-rea.

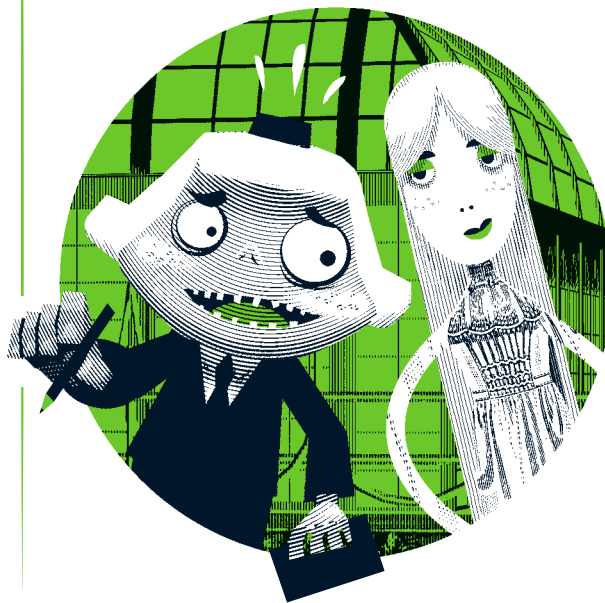
În ultimele luni, Warren îndreptase hotelul spre multe destinații neobișnuite, dar Pădurea-cea-rea era un loc în care jurase că nu va merge niciodată — o pădure întunecată și diformă, forfotind de vrăjitoare și alte creaturi încă și mai periculoase. Deoarece Warren lua foarte în serios siguranța oaspeților lui, ezitase să se apropie la mai mult de opt kilometri de Pădurea-cea-rea.

Își deschise caietul de notițe și mai trecu un lucru pe lista de sarcini: să reprogrameze pilotul automat să evite încrucișarea cu drumurile publice.

De abia terminase de scris, când aerul de lângă el începu să pâlpâie. Vârtejul unui portal își făcu apariția și din el păși cea mai bună prietenă a lui, Petula. Fata avea o mină gravă. În spatele ei, vârtejul de lichid argintiu dispăru cu totul.

„Oaspetele din camera 204 tocmai a sunat să se plângă. A spus ceva despre un tavan inundat“, zise ea.

Warren oftă. „Uneori aș vrea să am o dublură“, mărturisi el.

Închise caietul de notițe, iar Petula îl ajută să se ridice în picioare. Prima dată când o văzuse pe Petula, Warren o confundase cu o stafie. Se îmbrăca întotdeauna numai în alb și avea pielea așa deschisă la culoare, încât părea străvezie. Între timp, descoperise însă că era una dintre nenumăratele ei trăsături neobișnuite, împreună cu abilitatea de a deschide portaluri pe distanțe scurte. Era o tânără ucenică parfumieră și învăța de la mama ei, Beatrice, arta rafinată de a captura vrăjitoare.

Petula își aruncă privirea pe lista de sarcini a lui Warren. „Poate ar trebui să angajezi pe cineva pentru reparații“, sugera ea. „Știi, nu trebuie să faci totul singur.“

Warren clătină din cap. „Tatăl meu spunea mereu că un manager bun nu stă în spatele biroului și dă ordine. Un manager bun pune osul la muncă și ajută cu treburile murdare. Chiar dacă asta înseamnă desfundarea unei toalete“, spuse el, și făcu o grimasă.

„S-ar putea să iei sfatul tatălui tău un pic prea literal“, răspunse Petula.

„Poate, dar cineva trebuie să facă treaba“, zise Warren.

Punându-și caietul de notițe în buzunar, Warren se ridică în picioare, dar își pierdu imediat echilibrul, prăbușindu-se cu o bufnitură.

„Oh!“ strigă el. Simțea că acoperișul îi fugise de sub picioare.

Petula se sperie. „Ce-a fost asta?“ Înainte ca Warren să răspundă, hotelul se înclină din nou. Și de data asta, Warren căzu în nas. Își dădu seama că se înclina în față — de fapt, brusc, întregul hotel se înclina în față. Warren alunecă pe țiglele netede, încercând să se apuce de ceva, de orice, dar avea degetele prea scurte ca să se prindă bine. Aluneca pe burtă, spre marginea acoperișului, împreună cu Petula!

„Warren!“ strigă ea.

Lui Warren i se puse un nod în gât pe măsură ce prindea viteză. Marginea acoperișului era din ce în ce mai aproape — dar acolo unde se terminau țiglele era un jgheab metalic îngust. Dacă își calcula bine mișcările, ar fi putut să se prindă de el...

Închizând ochii, Warren întinse brusc o mână. Degetele întâlniră metalul, strângându-l cu putere. Și se ținu bine de el.

Deschise ochii la timp să vadă cum Petula aluneca pe lângă el. Mâna ei rată milimetric jgheabul, dar în ultima clipă reuși să se prindă de glezna lui Warren.

„Ține-te bine!“ strigă el. Petula atârna de piciorul lui, ținându-se cu o singură mână, iar în spatele ei pământul se apropia din ce în ce mai mult. „Pentru că acuși...“